

DC870
V513N

Vùng
phạm minh châu
năng
thập



NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ
2005

Vùng năng thấp

Tác giả xin trân trọng cảm ơn HỘI VĂN HỌC
NGHỆ THUẬT tỉnh LÂM ĐỒNG đã quan tâm
giúp đỡ tài trợ cho việc xuất bản tập thơ này.

Phạm Minh Châu

Vùng năng thấp

Thơ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ TP.HCM

2005

Vùng nắng thấp 5 Thơ Phạm Minh Châu

ĐÀ LẠT ƠI!

Nơi giao thoa giữa đất – trời
đêm lành lạnh
sương mờ giăng kín

Thành phố ngủ
những ô cửa kính
len lén nhìn
trăng rớt...
ở bên hiên

Lời thì thầm của gió
trong đêm
như lời tình tự

Vùng năng thấp 8 Thơ Phạm Minh Châu

Cảm ơn đêm
cái đêm hôm ấy
hai mảnh đời đã - gắn vào nhau

Cảm ơn em
cảm ơn,
những gì, mà hơn nửa đời anh mới được
với em
cả sự hy sinh mất mát,
với anh
Em
Trọn nghĩa hiển dăng.

ĐÀ LẠT (*)

Xuống phố
con đường mỗi sáng
mưa bay
thành phố như mơ
đèn đường
đêm,
vẫn thức
lãng đãng
sương giăng mờ

Vùng nắng thấp 10 Thơ Phạm Minh Châu

Thành phố
cao cao – thấp thấp
buổi sớm
ẩn hiện trong sương
vẻ đẹp,
như tranh thủy mặc
Oi !
Đà Lạt
... thiên đường .

(*) Giải ba cuộc thi Lâm Đồng chào
thế kỷ XXI (không có giải nhất)

GỬ QUÊ

Thế là
mai xa
người về
tôi ở
phong ba xứ người
rung rung
ngửa mặt lên trời
hừng đông - mây xám
nửa vời
yêu thương

Vùng nắng thấp 14 Thơ Phạm Minh Châu

Chiều,
Chầm chậm ... đi

Rung rúc nhớ
Chiều cao nguyên
ráng xám
Ấm – nhà sàn
Bếp,
đã nhóm lên
Nàng sơn nữ
Vẫn, căng bầu ngực
Tôi no tròn
Viết khúc không tên .

Vùng nắng thấp 15 Thơ Phạm Minh Châu

KHOẢNG LẶNG

(Một phần ký ức Trường sơn)

Quá khứ hiện về,
lời em kể
ngọt tim
giây phút lặng thinh
nghiêng mình xúc động
Em như chiếc bóng giữa độ trắng rằm

Cánh rừng, nơi em nằm
tắm gỗ

Vùng nắng thấp **16** Thơ Phạm Minh Châu

tàn hơi – Em tôi
mười sáu tuổi, chưa một lần
chạm đến thiêng liêng .

Phút giây
như tận cùng sâu thẳm
đồng đội đưa em về
sắp tới cõi bình yên .

Vùng năng thấp 17 Thơ Phạm Minh Châu

Giữa đêm tối

Rừng Trường sơn tĩnh mịch

những đồng đội

lần lượt

về đến đích – xa

còn em tôi

con ác tính chưa qua

thoi thóp chờ đến giờ

vĩnh biệt

Vùng nắng thấp **20** Thơ Phạm Minh Châu

Tiếng trống, tiếng chiêng, tiếng kèn koboát
Những bước chân nhím nhịp - âm giai
Ngọn lửa cháy vòng tròn điệu nhảy
Nên vui – Ta chẳng thể đứng ngoài .

Cao Nguyên Di Linh Tháng 9/2004

(*) Lễ cúng yàng (Thần) của dân tộc Kơ Ho
Lâm Đồng

Vùng nắng thấp 21 Thơ Phạm Minh Châu

HƯƠNG BIỂN

Tôi gửi vào thơ
hơi thở của đại dương
nhờ em
mang giùm về phương Bắc
Hương của biển
mồ hôi mặn chát
gặp em rồi, phút chốc
lại xa em

Vùng nắng thấp 22 Thơ Phạm Minh Châu

Mai, em về
xình xịch ở ga đêm
tiếng còi tàu
kéo,
nỗi buồn co – giãn
Thành phố
những ngọn đèn gần sáng
cứ mờ đi
theo cái vẫy tay chào

Có phải ta buồn vì,
mai xa nhau
chưa chia tay
sao lòng rung rúc nhớ
Đêm chưa sáng,
đèn trong thành phố
có buồn không sương nhạt đã giăng mờ .

ĐÊM BIỂN XA

Về phía biển
lần đầu
nghe đêm thức
gió ru
điệp khúc giao mùa

Những ngày xa em
mới đầu,
sao ngủ được
tâm tình cùng biển dưới trăng khuya

Vùng năng thấp 24 Thơ Phạm Minh Châu

Đêm trong trẻo
Đêm lành, sao nở ngủ
nỗi nhớ em day dứt tới vô cùng
giật choàng dậy, quay ôm sang phải
một nỗi buồn
tự đến, bỗng dưng.

CHIA TAY CAO NGUYÊN

Tim man mác
ngày về với núi
ba mươi năm
rồi,
man mác...đi

chia tay, chẳng ...
nói gì
trong đêm cồng chiêng
say,
ngất ngây điệu múa
nàng sơn nữ uốn mình
ngực,
căng phồng
rực lửa,

Vùng nắng thấp **26** Thơ Phạm Minh Châu

Trong tôi
loang lổ – buồn

Thế là
mai,
xa xứ mù sương
xa nàng sơn nữ
cho tôi gửi
chút tình
tha hương.

Vùng nắng thấp **27** Thơ Phạm Minh Châu

CHỈ CÓ QUÊ THÔI

Mai về nhé
chút đời còn mong mỏng
một lần thôi - ngó, mặt quê hương
con sông quê vẫn, lững lờ
chảy mãi
mang của tôi đi mất một phương buồn

Vùng nắng thấp **28** Thơ Phạm Minh Châu

Có ai hiểu vì sao
xa thế
mấy mươi năm chẳng về lại
quê nhà

Ơi! Quảng Ngãi
nơi chôn nhau cắt rốn
sao!? nửa đời
tôi xa

Vùng nắng thấp 29 Thơ Phạm Minh Châu

CỘ MỘT KHUANG HƯNG

Trong lòng một cõi lòng
Lay lắt lay lắt lay lắt

Thơ Phạm Minh Châu

Thơ Phạm Minh Châu

Thơ Phạm Minh Châu

Thơ Phạm Minh Châu

Thơ Phạm Minh Châu

Thơ Phạm Minh Châu

Thơ Phạm Minh Châu

Đau đầu, một thời phiêu bạt
muốn thăm quê, đã ... mấy lần
nhưng,
thuở trẻ
mãi mơ... hư ảo
cuộc đời phù vân.

Vùng nắng thấp **30** Thơ Phạm Minh Châu

Nơi đất lạ – những mảnh đời quen lạ
Cũng,
xa quê
tắt bật
cuộc người
luôn vật lộn tháng ngày
xuôi, ngược

chợt buồn
chỉ có quê thôi !

CÓ MỘT KHOẢNG TRỐNG

Trong khoảng mông lung của vũ trụ
hãy giữ cho ta một góc ta cần
góc cảm xúc
góc băng khuâng
góc man mác
góc buồn - lặng lẽ
góc yêu thương
và góc đời
biết san sẻ, những nỗi đau

Ở góc nào ta cũng thể cho nhau
chút hương vị
tình yêu
tình bạn

Vùng năng thấp **32** Thơ Phạm Minh Châu

Chút nhớ, chút thương
của những tâm hồn phiêu lãng
mãi rong chơi
quên tháng, quên ngày

Có góc nào, ta phải cho ai
chút ngổ ngẩn
chút hờn, chút giận
chút xôn xao
rung động,
bồi hồi

Ở góc nào là góc của thơ tôi ?

KHÓC ĐỒNG HƯƠNG

Bốc nắm đất tiễn người xa xứ
mưa chiều thu gió lạnh buốt tim
thế là hết một thời lang bạt
lãng du, lặng im

Ngày ra đi – mong ngày trở lại
nơi những nắm mồ tiên tổ đã ngủ yên
nơi Mẹ, đã nằm xuống bởi chiến tranh
nơi đồng ruộng nẻ khô mùa hạ

Vùng nắng thấp 34 Thơ Phạm Minh Châu

Hốt nắm đất tiền dòng suy nghĩ
chôn ước mơ năm tháng đời người
nơi đất lạ bốn ba, vật lộn
thế hết rồi
hết, thật người ơi!

Mai một về quê sẽ buồn rơi
giọt thương xót đồng hành xa xứ
người nằm lại.

Hồn.
có cùng về quê cũ
dâng nén hương tạ lỗi với ông bà.

ĐƯA TANG

Tiến một linh hồn về bên kia thế giới
Sáng mùa thu lất phất mưa rơi
Đội kèn đồng
rơi khúc nhạc
Nét buồn... xa xôi !

Người đưa – trong mưa,
sụt sịt
Nhớ thương
Người,
đi xa .
Đội kèn, vẫn rơi khúc nhạc
giai điệu, xót xa .

Vùng nắng thấp 36 Thơ Phạm Minh Châu

Người – đưa tang, nghĩa trang
Lặng im. Lời cha cố
Con ơi ! ở đây thiên đàng

Rồi một người đi, một người xa
Đội kèn,
Vẫn,
xót xa
tiến đưa.
đến lượt,
người đưa tiễn
ta tiễn người
người sẽ tiễn đưa ta.

CẢM XÚC MƯA

Mưa,
đôi khi
mưa thấm ướt câu thơ,
Mưa,
mưa đâu có ngờ
nhớ... mưa.

Mưa,
mưa rơi trong bóng đêm
mưa vương trên tóc đen
mưa không có em

Vùng nắng thấp 38 Thơ Phạm Minh Châu

mưa nhớ mong
mưa có không?! nỗi buồn

Mưa,
mưa nhớ em
mưa trắng đêm - dỗi hờn.

Mưa,
mưa nhớ thương
mưa vẫn vương - cuối đường.

MỘT KHOẢNG RIÊNG

Hãy giấu mình ở một không gian
một khoảng tối vờ oà cảm xúc
một khoảng... khung trời rạo rực
ngát ngậy .

Hãy giấu mình – một khoảng say
khoảng ngông nghênh mỗi chiều
nghiêng,
ngả
khoảng nắng,
khoảng mưa
đời vất vả
khoảng suy tư – đợi chờ

Vùng nắng thấp 40 Thơ Phạm Minh Châu

Hãy đắm mình – khoảng mơ
khoảng ngó ngẩn
chợt biết
khoảng rung rung, ngày ly biệt
xa nhau rồi, ngỡ
chưa xa.

Hãy giấu mình – khoảng xô nghiêng
Như:
Biển – sóng
hiền hoà năm tháng
hoàng hôn đỏ – ủa vàng vị mặn
Ta và em .

MỘT MÌNH

Thương em, một mình
niềm vui không ai chia xẻ
nỗi buồn nín thính
mênh mông triệu ánh sao đêm
vàng trắng chỉ một .
mình em
một mình

Vui buồn,
em cất vào trong

Vùng nắng thấp 42 Thơ Phạm Minh Châu

lặng câm không nói cho lòng băng quơ
giải bày
biết gửi vào thơ
cho nguôi tâm sự bến bờ thời gian
chiều buông mấy sợi tơ vàng

lỡ yêu
chỉ một cung đàn lẻ loi
âm thầm
chỉ một người ơi!
minh em - chỉ một, đầy vui – vui đây .

MỘT THOÁNG ĐÀ LẠT

Thành phố thoáng chút buồn
bởi, dáng vẻ thiên nhiên
vẫn, trầm mặc
chiều
không gian se giá
vẫn, những rừng thông nghìn đời đứng đó
trong gió trưa
khúc hát ru tình.

ngắm nhìn,

Vùng nắng thấp 44 Thơ Phạm Minh Châu

Đà Lạt
ngủ trong đêm
mới thấy
một thiên nhiên
huyền ảo

Ai đó,
giữa đêm
ngồi trong quán cháo
chén rượu khuya
âm tình người.

Vùng nắng thấp 45 Thơ Phạm Minh Châu

Cô gái nhà vườn
với mớ rau tươi
ra chợ sớm
lại về đưa con đi học

cuộc đời

dù trải bao khó nhọc
hy vọng rằng
mai sẽ lớn lên
sẽ giúp được gì cho Đà Lạt
cho cao nguyên xanh
cất cao khúc hát
cho những vần thơ
chút lãng mạn
thơm nồng

Vùng nắng thấp 46 Thơ Phạm Minh Châu

Cho trắng,
mây
lãng đãng
giữa tầng không

Ơi – huyền diệu
thành phố
của hoa
của sương
của những con đường cong cong
của những bậc thềm tam cấp
của những hàng liễu nghiêng mình
trong nắng thấp
chiều,
đúng đưa một sắc vàng hanh.

VÙNG XA THÀNH PHỐ

(Tặng các xã vùng đồng bào
dân tộc huyện DiLinh)

Lũ nhỏ ở vùng sâu
Không chiếc nón che đầu
Quần – ống cao, ống thấp
đùa nghịch nhau,
tóc hoe màu

Lũ nhỏ bụng phơi ra thách thức – nắng mưa
Chúng không biết nhớ
không biết buồn
Đôi mắt ngây ngô
Rất thơ

Vùng nắng thấp 48 Thơ Phạm Minh Châu

Lũ nhỏ
Suốt ngày
tung tăng
trên nường ngoài rẫy
đuổi bướm, bắt chuồn chuồn – tát mương

Lũ nhỏ
Chiều về
tắm suối
không xả bông – chỉ cẩu bùn

Lũ nhỏ
mái nhà tranh
Đơn sơ

Vùng nắng thấp 49 Thơ Phạm Minh Châu

không.

giường nệm, chăn ấm

Bếp than hồng truyền thống – ngủ đêm

Lũ nhỏ

Như lạ – như quen

Lũ nhỏ

không, ánh đèn đường phố

chỉ – ông trăng cùng lũ nhỏ

chơi đêm

Vùng nắng thấp **50** Thơ Phạm Minh Châu

Lũ nhỏ

chẳng, công viên

chỉ suối – rừng

Những trò chơi bằng cây – cung ná

những hòn bi bằng đất bùn vo .

Lũ nhỏ

Thiệt thòi – vì, ở xa thành phố

Mỗi lần về thăm – lũ nhỏ

Mỗi lần

Nước mắt

nhỏ vào trong!

ĐÀ LẠT CHIỀU

Nhấp nhô
tối sáng một vùng
ngàn mây trôi thấp
ngang lưng sườn đồi
diu hiền
triệu giọt sương rơi
se se chút lạnh tặng đời
mộng mơ
Xuân Hương
vỗ sóng vô bờ

Vùng nắng thấp 52 Thơ Phạm Minh Châu

Nhẹ lay cảm xúc
lời thơ trao tình
dưới chiều
cảnh liễu rung rinh
lăn tăn chút nắng
ấm,
tình thi nhân.

lần đầu bỏ ngõ
gặp em
nghiêng nghiêng nắng nghiêng
nghiêng chiều .

ĐÀ LẠT ĐÊM

Những ngôi nhà
ngủ trong rừng
như cô bé lọ lem
vẻ đẹp
Tiên
huyền diệu

Thành phố
chong đèn canh giấc ngủ
liều buồn rèm
che Tiên.

HOÀNG HÔN TÍM

Bài thơ chiều nay
cảm xúc
đong đầy, nhớ
tím man mác
một nỗi gì?... vô cớ
chúng xô nhau không bến – không bờ

hơn nửa đời, mà
vẫn ngần, vẫn ngờ
vẫn,
ôm ấp chút tình muộn

Vùng nắng thấp **55** Thơ Phạm Minh Châu

Tôi tiễn chiều heo may
Trời cao nguyên tím bầm nắng thấp
con tim, vẩn, hoài chồng chất
ngăn buồn – ngăn nhớ – ngăn yêu thương

tôi tiễn chiều - vẩn vương
trời cao nguyên - nỗi buồn rất đỏ

Hoàng hôn ơi !
Ơi ! đàn chim những chiều rủ nhau về tổ
có hiểu gì ? nỗi nhớ của tôi không

Vùng nắng thấp 56 Thơ Phạm Minh Châu

Nỗi nhớ gì – mệnh mông
cứ man mác
tim buồn man mác
trời cao nguyên
vẫn,
tím bầm nắng thấp
Chiều,ơi chiều
sao man mác
Chiều ơi !

NHỚ BIỂN

Mai về núi

Ta sợ mình đánh rớt

Những câu thơ vùng vụng của kẻ mới tập làm thơ

Ngây dại

ngu ngơ

Như kẻ mới biết yêu lần đầu đứng trước người con gái

Tim rùng lên

muốn nhảy ra khỏi hang con cóc

Rồi nhảy trở vô, ngồi khóc thật ngon

Vùng nắng thấp 58 Thơ Phạm Minh Châu

Mai về núi

Sẽ, không còn những ngày bên em,

sẽ, không còn những ngày bên biển

Thả hồn vô tư

thanh thản

Quên muộn phiền cay đắng trần gian

Mai về núi

Em biết tôi nhớ gì không ?

Tôi nhớ biển - nhớ rừng - nhớ bạn

Nhớ những câu thơ vùng vịnh của kẻ mới tập làm thơ

Nhớ con cóc xù xì trong hang đi mất

Vũng Tàu ơi! đẹp - không ngờ

Tôi hồ đồ

yêu biển đến ngu ngơ .

Vùng nắng thấp 59 Thơ Phạm Minh Châu

NƠI TÔI ĐÃ Ở

(Tặng Cao Nguyên Di Linh)

Chiều nay nắng
chợt khô mưa tháng bảy
một chút thôi
dùng,
ướt áo
em tôi.

Con đường vắng buồn tênh phố nhỏ
quán cà phê ế khách chỉ dăm người.

Nơi tôi đã ở
cao nguyên đất đỏ
một nửa đời đi rất đổi yêu thương
con đường nhỏ buồn tênh phố nhỏ
xa rồi – vẫn vương

Vùng nắng thấp 60 Thơ Phạm Minh Châu

Nơi phố nhỏ tình yêu nho nhỏ
chung rượu vui đầy – cay đắng có nhau
đêm chia tay đếm những vì sao thức
mai xa rồi – một thoáng tim đau .

Chiều nay nắng
chợt khô mưa tháng bảy
một chút thôi tím đỏ phía chân trời
một chút vui, chút buồn lẫn trộn
hoàng hôn vàng sắc tím cháy trong tôi .

ĐÀ LẠT CHIỀU ƠI !

Chìm trong tự thuở hồng hoang
chiều buông mấy sợi tơ vàng, vàng tơ
lung linh
khi tỏ, khi mờ
đèn trong
sương đục
lờ mờ
đêm rơi

Ai về Đà Lạt của tôi
đi xa chẳng thể một lời vắn vưng

Vùng nắng thấp 62 Thơ Phạm Minh Châu

Đà Lạt chao nghiêng - Đà Lạt buồn
tự thân như đã
sầu vương - vương sầu
trăm năm, vẫn, chỉ sắc màu
hoàng hôn loang tím
ngọt ngào câu thơ .

NHỚ ĐÊM CAO NGUYÊN

Mặt trời rớt
sắc vàng phía núi
chiều và đêm tan trong nhau
không gian mỏng lửng lơ sương - khói
đêm
tiễn chiều đi.

Nàng sơn nữ
thần thờ bên suối
đếm dòng đời - rơi
nhặt cánh hoa trôi .

Chiều cao nguyên vong vống núi đồi
thung lũng thấp
bập bùng câu hát

Vùng nắng thấp **64** Thơ Phạm Minh Châu

Nàng sơn nữ mơ màng khúc nhạc
chờ trăng .

Đêm lễ hội tung bùng ánh lửa
điệu khèn kơboát
nhịp chiêng ngân...
vang.

Ché rượu cần sơn nữ mời - khách uống
Rồi đứng lên cùng múa vòng tròn
Nàng sơn nữ lại mời khách uống
ai như say - vít cần cong
nàng sơn nữ lại mời khách uống
mai về, ai nhớ ai không ?!

Vùng nắng thấp **65** Thơ Phạm Minh Châu

HOÀI NIỆM MƯA

Chiều nay
trên biển
mưa
giọt
rơi trên sóng
giọt,
vừa chạm tôi

Vùng nắng thấp **66** Thơ Phạm Minh Châu

nhẹ nhàng
từng giọt rơi... rơi
mưa gom kỷ niệm một thời về thăm.
Nhớ
ngày xưa ấy xa xăm
đưa em về giữa ngày rằm bỗng mưa.

PHÍA ĐẰNG ĐÔNG

Tôi sẽ về phía ấy

đằng đông

Nơi

mặt trời nhô lên mỗi sáng

Vàng hào quang đầu ngày

nắng ấm

Bình minh ,rực đỏ

góc chân trời

Tôi sẽ về phía ấy

Ừ thôi

cầm tay xa em buổi sớm mai lặng lẽ

Vùng nắng thấp 68 Thơ Phạm Minh Châu

Hạt sương cao nguyên còn ngủ muôn ven đường

Tôi sẽ về phía ấy

Nơi có mùi hương của loài hoa sứ trắng

Có gió, có nắng, có trời quang đãng

Nhưng

thiếu vắng em .

Tôi sẽ về phía ấy đằng đông

Để những sáng, những đêm một mình

dậy muộn

Không có em, căn phòng như thiếu thốn

Mở cửa ra

Gió – chẳng vào nhà .

ĐÀ LẠT TRONG TÔI

Trong tôi

Có những sáng, những chiều, những đêm

Đà Lạt

Có những vàng trắng khao khát những vần thơ

Có gió thông reo

Có sương giăng mắc

Có nỗi buồn

một thoáng vu vơ

Đà Lạt trong tôi

Những chiều se se gió

Vùng nắng thấp **70** Thơ Phạm Minh Châu

Những ngày mưa tháng bảy co ro
Những đêm mùa đông một mình vòng tay trước ngực
Tiếng chuông ngân
Nghe một nỗi mơ hồ

Mai xa rồi
Đà Lạt mộng mơ
Xa mảnh đất nửa đời yêu thương nhất
Xa người em hiền hòa chân đất
Đã làm nên
Một Đà Lạt nhân từ.

ĐỢI CHỜ

Người ơi
biết nói năng gì
Tình ơi,
ngày tháng xưa đi qua rồi
chợt lòng
buồn đến xa xôi
kỷ niệm,
man mác trong tôi

Chiều mưa,
giăng kín hồn người
nỗi lòng day dứt khôn nguôi

Vùng nắng thấp **72** Thơ Phạm Minh Châu

Người ơi,
nói chi bao lời
nghìn câu ân ái xa vời
cho lòng héo hắt thêm thôi.

Tình yêu,
như cánh thiên thần
vụt cao về chốn hư không
và ai nhớ mong ai về
chiều mưa gió lưa thưa buồn.

GỬI BIỂN

Chiều nay,
trước biển - không em
thần thờ gió
thần thờ hư không.

Tôi cô đơn.
cô đơn,
đến cô đơn...
mênh mông sâu thẳm - dỗi hờn
nắng buông.

Vùng nắng thấp **74** Thơ Phạm Minh Châu

Cát vàng.
tím ngắt - hoàng hôn
màu chiều man mác
cho vàng ngần ngơ.

Bơ vơ
bơ vơ
đến bơ vơ
lăn tăn con sóng
dại khờ
nổi đầu,
không em

Vùng nắng thấp 75 Thơ Phạm Minh Châu

Biển

Cũng, đổi màu

Câu thơ hờn giận

lẽ nào

chẳng hay.

Tôi về phía biển

chiều nay,

không em.

Chỉ biển

mơ,

say giấc đời

Vùng nắng thấp **76** Thơ Phạm Minh Châu

Ngậm ngùi
trong nỗi ngậm ngùi
chút tình khờ
gửi biển
một người
ở xa.

Chiều nay.
Biển vắng.
không nhà.

CẢM XÚC ĐÊM ĐÀ LẠT

Nỗi buồn tan trong không khí
Sương đêm long lanh rơi
Con đường vàng nỗi nhớ
Xa nhà đơn côi.

Đêm cao nguyên chợt thềm làm thi sĩ
Đếm hạt sương mong mỏng bên trời
Quán tối ngân nga vài cốc rượu
Một mình uống - một mình thôi.

Vùng nắng thấp **78** Thơ Phạm Minh Châu

Cô hàng cháo gật đầu mơ mơ ngủ
Khách dăm người chệnh choáng say
Giọng nhừa nhựa đôi câu văn vè
Chuyện người, chuyện thế sự, xưa - nay

Khuya vắng,
Con đường cong cong vắng
Thành phố mù sương - mấy canh giờ
Ngọn đèn tắt phố choàng lên rửa mặt
Tôi giạt mình, tuột một giấc mơ .

Ai đã tới vùng cao nguyên nắng thấp
Bóng chiều đi loang loáng ven đồi
Đêm rớt lạnh,
mồ côi - làm thi sĩ
Đà lạt buồn – có phải?!
Của riêng tôi .

Vùng nắng thấp 79 Thơ Phạm Minh Châu

GẶP CÔ GÁI QUÊ GIỮA PHỐ THỊ

Thương em lam lũ xứ người
chỉ mong, vơn chút phận đời có không
quê nghèo khô hạn bão giông
quanh năm tù túng – nợ, chồng chất nhau.

Căn rãng xa xứ lòng đau
quê người, đất lạ ồn ào bon chen
liều mình cũng thử một phen
biết đâu!
số phận
sang hèn - hèn sang

Vùng nắng thấp **80** Thơ Phạm Minh Châu

Gánh gồng cuộc sống thảng năm
trên vai mang một giang san bụi trần
nón nghiêng che nắng biển đông
mồ hôi chát mặn phập phồng đói no

Em về đêm trở giấc mơ
tàn canh mộng tưởng băng quơ giạt mình
chung quanh đen, một màu đêm
bỗng đâu đóm sáng sau rèm phất phơ.

Vùng nắng thấp 81 Thơ Phạm Minh Châu

CẢM XÚC BIỂN

Ở nơi đâu - Biển cũng ồn ào
Cũng,
gió thổi
rì rào
như ai hát
con sóng xô nghiêng dẫu từng khuôn nhạc
tạo hóa ban bản tình ca cho đời.

Biển
sóng
sóng dập dìu
sóng.

Vùng nắng thấp 82 Thơ Phạm Minh Châu

Em vô tư – chẳng hỏi
gió từ đâu và sóng từ đâu
Sóng,
già chưa ?
bao nghìn năm tuổi,
mà nhấp nhô - nhấp nhô ...
bạc đầu.

Ở nơi đâu - Biển cũng ồn ào
ta nín lặng cho hồn nhắm mắt
cho những âm giai
cung đời
réo rất
bản tình ca...

KHI ĐỜI VẮNG EM

Không có em bên đời
tha thiết nhớ
không có em bên chiều
rơi chút vắng
gió
mồ côi.
vô tình
anh mồ côi.

Anh mồ côi giữa đời
không có mồ côi

Vùng nắng thấp 84 Thơ Phạm Minh Châu

Anh mò côi giữa dòng thời gian trôi
trôi về phía biển

Anh mò côi, em ơi anh mò côi
xa em
anh mò côi
không em
anh mò côi...

Vùng nắng thấp 85 Thơ Phạm Minh Châu

VÔ DANH

Roi,

ở mùa xuân

rất ít thời gian

bắn bật

người băng khuâng

trang sử sang dòng

Vùng nắng thấp 86 Thơ Phạm Minh Châu

Tháng tư
cuối một ngày
nắng tắt
sáng mai lên - rộn rã tiếng cười

Và,
đôi mắt ai rung lệ
mừng vui
ngày gặp mặt

Vùng nắng thấp 87 Thơ Phạm Minh Châu

Biết nhau

Còn,

mất

ôm vào lòng

cảm xúc mông mênh

không thể quên.

ký ức tuổi xuân

Vùng nắng thấp 88 Thơ Phạm Minh Châu

Chân không mỏi, và, bao sức vóc
Những chàng trai như:
Phù Đổng
Bay lên
không về nữa !

Roi,
ở tận nơi tít tắp
sự hy sinh lớn nhất
Vô danh.

VỮNG TÀU QUÊ EM

Em đưa anh về
Qua cầu cỏ may
Thăm quê hương em
Biển xanh mênh mông dạt dào sóng vỗ
Đèn đêm lung linh trên từng ngõ phố
Dàn khoan khơi xa thấp sáng biển trời

Em đưa anh về
Thăm biển quê em
Rì rào trong đêm hương thầm sứ trắng
Gió đùa phi lao chuồn chuồn nghịch nắng
Mưa lao xao chiều chiều biển êm

Vùng nắng thấp 90 Thơ Phạm Minh Châu

Em đưa anh về
Đạo chơi phố đêm
Con đường quanh co xoay vòng nỗi nhớ
Kỷ niệm ngày xưa vẫn còn đâu đó
Chúa đứng một mình buồn vui không tên

Em đưa anh về thăm biển quê em
Vũng tàu nghe quen xa rồi lại nhớ
Đường quanh co bên biển, bên phố
Ta chờ nhau đi bến tàu Cát Lở
Đất đỏ anh hùng một thời đạn bom

Em đưa anh về thăm đảo Côn Sơn
Quỳ bên hàng dương lặng thầm quá khứ
Bồi hồi chân đi trong lòng bão tố
Nốt nhạc không lời
Ơi ! biển quê hương.

Vùng nắng thấp 91 Thơ Phạm Minh Châu

GỬI ĐÀ LẠT

Ta gửi gì về Đà Lạt – hỡi em
một chút nắng phương Nam
một chút buồn tháng bảy
chút nhớ, chút thương ngày xưa ấy
bồi hồi,
hương hoa bay.

Vùng nắng thấp 92 Thơ Phạm Minh Châu

Ta gửi cho ai
chút rung rung về miền hoa,
cỏ
cây thông
đứng
chiều.

Lời ru, làm xôn xao nỗi nhớ
nắng hanh se vàng – đỏ
lời thơ chấp cánh bay lên .

Vùng nắng thấp **93** Thơ Phạm Minh Châu

Ta gửi gì về Đà Lạt – cho em
chỉ ít sóng biển xa
cho Hồ Xuân Hương lẫn tăn
thêm chút mặn
hanh nồng gió nắng
Vũng Tàu đêm, trên phố rộn sắc màu

Vùng nắng thấp 94 Thơ Phạm Minh Châu

Và,
nỗi buồn
chẳng giống nhau đâu

Giữa đông vui
Ta.
nhận ra trống vắng
Thiếu nhau
mềm môi rượu đắng
Đêm, nằm nghiêng mộng寐
Đà Lạt ơi ! nhớ thương.

Vùng nắng thấp 95 Thơ Phạm Minh Châu

THÀNH PHỐ CÓ LOÀI HOA KHÔNG TÊN

Thành phố như trong mơ

Sáng

Chiều

Sương mờ giăng mắc nhớ

Thành phố – Có loài hoa mắc cỡ

Ở bên đường khoe sắc tím tình yêu

Vùng nắng thấp 96 Thơ Phạm Minh Châu

Thành phố có giáo đường
Tiếng chuông chiều vọng thấp
Thung lũng buồn
Khúc hát ngàn thông

Nhớ
Một thời – Người đi mở đất
Tình cờ gặp Em – Đà Lạt
Đã trăm năm.

Vùng nắng thấp 97 Thơ Phạm Minh Châu

Thành phố – Những khu rừng

Cao

Thấp

Ẩn trong sương và hiện trong mây

Những ngôi nhà xinh

Thấp thoáng ven rừng

Ẩn – Hiện.

Thành phố

Ngày xưa có chuyện

Đôi tình nhân chiều than thở bên hồ

Rồi đắm mình trong giấc ngủ mơ

Sáng quên dậy – Nghìn năm chẳng thức

Vùng nắng thấp 98 Thơ Phạm Minh Châu

Thành phố có loài hoa vàng rực
Cuối mùa đông khoe sắc hướng mặt trời
Thành phố có những con người
Muôn miền hội ngộ – Chan hoà thân thiện

Thành phố,
Có loài hoa không tên
Chưa bao giờ ai đặt
Đó là loài hoa chân chất
Người,
Và đất – Cao nguyên .

RIÊNG

Có thể,
không nói ra
một khoảng lặng
riêng

Có thể
không nói ra
là có em
trong thơ

Chỉ biết
đầy
cảm xúc

Vùng nắng thấp 100 Thơ Phạm Minh Châu

Như thiếu nữ trắng tròn
nở căng ngực
gọi xuân

Có thể
không có ai
Trong đời
chỉ có em – trong tôi
để lời thơ
như dòng nước trôi đến tận vô cùng .

KHUNG TRỜI NHỎ

Nhớ thuở đầu đình quần cộc
Những trò chơi đánh đáo bắn bi
Ngày ra ruộng mò cua bắt ốc
Ngây thơ, rồi qua đi .

Những gốc lúa sinh mầm lúa
Nuôi một đời tuổi thơ
Dòng sữa quê hương từ đất
Vẫn thơm mãi tận bây giờ.

Vùng nắng thấp 102 Thơ Phạm Minh Châu

Ai cũng có một khung trời nhớ
Khi đi xa, ngậm ngùi
Con đường nhỏ lũy tre giếng nước
Thương trong lòng mãi thôi.

NHỚ ĐÀ LẠT

Ta chạm vào xuân nổi nhớ quê
Bởi chút lạnh mùa đông duyên hải
Sợi nắng yếu giữa chiều tím tái
Hoàng hôn buông – Đà Lạt rớt trong lòng .

Gió thổi
Rì rào như câu hát
chẳng phải ngàn thông mà biển sóng muôn đời
Ta lưu luyến giữa hai miền
Biển – núi
Một chút gì man mác - người ơi !

Vùng nắng thấp 104 Thơ Phạm Minh Châu

Đêm trở gió một mình ven biển
Chút se se của Đà Lạt đây rồi
Ta bắt gặp mình – thực tại
Mắt nhắm nghiền nhớ mồn một sương rơi .

Ta chạm vào ta nỗi nhớ ai
Chút kỷ niệm có trở thành hư ảo
Mùa xuân đi mỗi lần thay áo
Có còn không hơi ấm cũ trong lòng.

Vùng nắng thấp 105 Thơ Phạm Minh Châu

KHÚC GIAO MÙA

Thiu thiu ngủ
Giật mình – gió lạ
Chút se se sau cửa thập thò
Ta vội
Giăng co ngày cũ
Xuân lại về
Vui
Những âu lo.

Vùng nắng thấp 106 Thơ Phạm Minh Châu

Không thể hết
Bởi đời phiên muộn
Phận công chên như những con đò
Dòng sông chảy, nghìn năm vẫn chảy

Biển âm ào
Sóng,
Khi nhỏ, khi to

Ta như những chiếc ghe câu mực
Giữa mênh mông ta hoá nhỏ vô cùng
Trái đất quay – chu kỳ vũ trụ
Biết giao mùa, sao vẫn băng khuâng.

ĐÀ LẠT PHỐ

Ở đâu.

Tôi cũng nhớ về Đà Lạt

Những đêm nghiêng

loang lổ trắng rừng

lốm đốm những vệt sáng bóng thông

Nhớ màu xanh mềm

như câu ca dao mẹ ru thuở nhỏ

tình yêu thiếu thời – ai đó

rung động đầu đời miên man .

Nhớ những chiều lạc bước Lang Bian

Tình cờ

quen nàng sơn nữ

nghe kể về huyền thoại Kơ Ho

Vùng nắng thấp **108** Thơ Phạm Minh Châu

Nhớ những sáng sương giăng
như mơ - như thật
thành phố lộng lẫy - giống hết tiên
những con đường triền dốc nghiêng nghiêng
màu ngói đỏ những ngôi nhà mái đỏ
buổi sớm mai ửng chút má hồng .

Đã xa rồi Đà Lạt mấy đông
nhớ cái rét
áo len
choàng kín cổ.
Có ai đó một mình
trên phố
chợt vô tình đánh rớt một miền thương .

TỎ TÌNH

Hãy để tình yêu thấm dần qua thớ thịt
Da em thơm
hương,
ngào ngạt say

Hãy để tình yêu theo thời gian nói thật
môi em rung
lấp lửng...
câu gì

Vùng nắng thấp **110** Thơ Phạm Minh Châu

Hãy để tình ta chìm trong nốt nhạc
cho đam mê
thắm...qua đời

Ta gửi tình – qua thơ
nếu em hiểu
Thì giấu trong đôi mắt
một chút buồn ,một chút vu vơ
Thế,
là đủ - nói chi lời bộc bạch
cho người ghen trong giấc ngủ mơ.

VÙNG TÀU CHIỀU

Buổi chiều nay
Mặt trời rơi trong thành phố
Nắng vàng xa
 tim tím
 giọt nồng say
Chén rượu vui - lòng đầy thương nhớ
 Bởi vì đâu
 ngất ngây.

Vùng nắng thấp **112** Thơ Phạm Minh Châu

Bãi Thùy Vân

Gió thì thâm như câu hát

Sóng trùng khơi xao động trái tim ta

Biển màu chì mà xanh nổi nhớ

Bóng mây che thâm thấp ở ngang đầu

Nắng sâu nghiêng

sắc vàng

loang trên sóng

Phố về đêm duyên dáng một Vũng Tàu

Ai đi xa,

có nhớ gì biên biển

Đã hẹn đâu, sao?! nhớ nhau .

KHOẢNG VÔ HÌNH

Úp mặt vào đêm
Nghe, gió chạm vào nhau
một thứ âm thanh huyền hoặc
một vật cứng
vô hình
không sờ được
Cứ.
Đề lên, thân phận mỗi con người

Úp mặt lại sau
thử,
không nhìn về phía trước
tiếc, những thời gian ngồn ngộn ước mơ
dòng sông trôi đi
mây trôi đi
những gì tinh túy
Hóa kiếp.

Rồi,
Úp mặt vào em
nghe chìm thốn thức
vỗ về
những ước – mơ – tôi.

MỤC LỤC

	trang
- Đà Lạt ơi!	4
- Định Mệnh.....	6
- Đà Lạt	8
- Gửi quê.....	10
- Cao Nguyên chiều không tên	12
- Khoảng lặng	14
- Ăn Trâu.....	18
- Hương biển.....	20
- Đêm biển xa	22
- Chia tay Cao Nguyên.....	24
- Chỉ có quê tôi.....	26
- Có một khoảng trống	30
- Khóc đồng hương.....	32
- Đưa tang	34
- Cảm xúc mưa	36
- Một khoảng riêng.....	38
- Một mình.....	40
- Một thoáng Đà Lạt	42
- Vùng xa thành phố	46
- Đà Lạt chiều	50
- Đà Lạt đêm	52
- Hoàng hôn tím	53
- Nhớ biển.....	56

- Nơi tôi đã ở.....	58
- Đà Lạt chiều ơi!	60
- Nhớ đêm Cao Nguyên	62
- Hoài niệm xưa	64
- Phía đằng đông	66
- Đà Lạt trong tôi	68
- Đợi chờ	70
- Gửi biển	72
- Cảm xúc đêm Đà Lạt	76
- Gặp cô gái quê giữa phố thị	78
- Cảm xúc biển	80
- Khi đời vắng em.....	82
- Vô danh	84
- Vũng Tàu quê em	88
- Gửi Đà Lạt	90
- Thành phố có loài hoa không tên	94
- Riêng	98
- Khung trời nhỏ	100
- Nhớ Đà Lạt.....	102
- Khúc giao mùa.....	104
- Đà Lạt phố	106
- Tổ tình	108
- Vũng Tàu chiều	110
- Khoảng vô hình	112
- Mục lục	114

Vùng nắng thấp

thơ - Phạm Minh Châu

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ

179 Lý Chính Thắng - Quận 3 - TP.HCM

ĐT: (08) 9.316.435 - 8.249.528 - 5.260.124

Fax: 08.9316435

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN ĐỨC BÌNH

Biên tập: NGUYỄN HÒA BẮC

Sửa bản in: PHƯƠNG LINH

Trình bày: LÂM ĐỆ HÙNG

Bìa: BÁ VĂN

Thực hiện liên doanh: Tác giả

In lần thứ nhất. Số lượng: 500 cuốn, khổ: 13 x 19 cm.

Tại Hưng Phú. GPXB số: 11.17/753. XB-QLXB ngày: 12/5/2005

In xong và nộp lưu chiểu tháng 10 năm 2005.



Vùng
năng
thấp

phạm minh châu

Sanh năm 1953

Tại Đức Phổ - Quảng Ngãi

Hiện sống tại cao nguyên Di Linh

và làm việc tại Tp. Vũng Tàu

Hội viên Hội Văn học Nghệ thuật Lâm Đồng

Tác phẩm đã xuất bản:

-*Bóng thời gian* (1999) NXB MŨI CÀ MAU

-*Cao nguyên trắng* (2001) NXB VĂN NGHỆ TP.HCM

-*Vùng năng thấp* (2005) NXB VĂN NGHỆ TP.HCM

Giá: 20.000đ